

ВЛАДИМИР КОЛЕВ
МОРАЛНИТЕ ДИЛЕМИ НА
ПОСТМОДЕРНИЯ ЧОВЕК

chitanka.info

Първият цитат, който изваждам от академичния справочник „Мъдростта на вековете“ е, че „Моралът е основа на обществото“. Стои в началото на раздела и вероятно е много универсален. Толкова универсален, че не ми говори нищо. Само се досещам, че не може да има общество без морал и морал без общество. Нещо като симбиоза на крокодил с кротка рибка, която му пощи бълхите. Но кой е крокодилът — моралът или обществото? Лошо попадение — не случих на цитат. Но поне дадох една класическа дефиниция като отправка.

Моралните дилеми?... Много са... Отчайващо много! Започвам с първото което ми идва в главата.

Човек и общество. Човекът по самата си същност е индивидуалист. Общественото (социалното) мислене му се присажда изкуствено. Най-често в процеса на придобиване на образование. Частично (все по-малко и по-малко), се включва и семейството. Някога, в романтичните предмодернистични времена, обикновено на вечеря, бащата мъдро е поучавал челядта си, а тя попивала морала на бащината мъдрост. Само че, аз имам привилегията да принадлежа към прайда на постмодернистичния хомо сапиенс. И имам възможност да избягвам бащините поучения. Защото съм много зает.

Човек и човек. Според една постановка (от времето, когато бях твърде малък на години), човек за човека уж бил брат. Само че братството нещо не се е състояло. Аха-аха да стане, ама се получило разминаване. Пак по същата причина — по самата си същност човекът е индивидуалист. Другата, уж жестоката постановка — *Homo homini lupus*. С нея не искам да се съглася по инстинкт. По няколко съображения. Първото: не бих се чувствал уютно с вълка от приказката за Червената шапчица. Не, че ме е страх от него, но ми е под нивото. А според немския зоопсихолог Конрад Лоренц пък, вълкът бил рицар. Ужасно морален със себеподобните си. Отношенията във вълчия прайд били толкова хармонични, че не бих вирял и при вълците. По чисто логичен път ми идва баналният традукционен извод, че човек за човека просто трябва да бъде човек. Бога ми, много трудна задача!

Прочетох заглавието и се обърках още веднъж. Ставало въпрос за постмодернистичния човек. А аз досега не съм се замисляла дали принадлежа към тази порода? И ми минава през ума, че ако наистина принадлежа към нея, май не е много добре за самия мен. Защото единственото нещо, в което съм относително сигурен е, че

постмодернистичният човек е непукист и не обича да се занимава с абстракцията на моралните дилеми.

Колко ли процента от постмодернистичните хора са чели например „Малкият принц“?

Публикация:

— „Ние, алтернативата“, бр. 7/2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.